

N:o 132.

Af herr **J. Johnsson** i Bollnäs, *om ändring i vissa delar af bevillningsförelörden den 14 september 1883 m. m.*

I § 7 af gällande bevillningsförelörden stadgas, att för all behållen inkomst, vare sig af kapital eller arbete, skall, med de undantag, som i § 11 omförelmas, bevillning erläggas. Och i samma stadgas § 10 mom. 4 c.: att afdrag må ske för, bland annat, dagaflöning eller traktamente för förelörden å annat ställe än tjänstemans eller i förelörden deltagande persons vanliga boningsort.

Från den allmänna grundsats, att bevillning skall erläggas för all inkomst, undantages således dagaflöning eller traktamente för förelörden å annat ställe än der den beskattade har sin vanliga boningsort.

Det förhållande att den benämning, som gifves aflöningen, antingen denna benämnas lön och arvode, eller dagaflöning och traktamente, skall hafva inflytande på, huru vida befrielse må vinnas från erläggande af bevillning, är ej egnadt vare sig att underlätta taxeringsmyndigheternas uppgift eller möjliggöra en, så vidt ske kan, rättvis beskattning.

I den senast fastställda stat för postverkets tjänstemän och betjente framgår, att en ej oväsentlig del af deras aflöning utgår under benämning »traktamente», under det att i aflöningsstaterna för statens jernvägars tjänstemän och betjente dagtraktamente endast undantagsvis utgår, oaktadt en del af sistnämnda personal, särskildt tågpersonalen, såsom lokomotivförare, eldare och konduktörer m. fl., hvars verksamhet torde kunna hänföras till förelörden å annat ställe än den beskattades vanliga boningsort, icke er-
Bih. till Riksd. Prot. 1893. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 22 Häft. (N:is 132—139.) 1

håller dagaflöning eller traktamente och följaktligen icke heller får åtnjuta befrielse från erläggande af bevillning för de ökade lefnadskostnader, den får vidkännas för sitt uppehälle under tjänstgöring.

Om det ej bestrides, att skatt bör vara afpassad efter de beskattades olika beskattningsförmåga, likasom att skatteförmågan icke uteslutande beror på inkomstens belopp, om ock beloppet är det lättast i ögonen fallande, utan på andra faktorer, såsom dyrare lefnadskostnader och dylikt, så är det väl ostridigt att person, hvars befattning i statens eller enskildes tjänst är af den beskaffenhet, att han nödgas till större delen af sin tjänstgöringstid vistas från hemmet, skäligen bör vinna befrielse från bevillning för de ökade lefnadskostnader, som denne i och genom vistelsen från hemmet får vidkännas.

Men om den grundsats vinner erkännande, att lindring från erläggande af bevillning i nu anmärkta afseende är berättigad, en princip, som visserligen är i gällande bevillningsförordning erkänd, om ock så affattad att af endast ett ringa fåtal, som till denna lindring kan vara berättigadt, få tillgodonjutas, så kan det förefalla vanskligt att angifva den siffra, som skulle från inkomsten afgå och som skulle motsvara omförmälda kostnader. Utan fara för, att lindringen skulle blifva större än som motsvarade dessa ökade lefnadskostnader, torde af inkomst, ej öfverstigande 2,500 kronor, tjugu procent böra från bevillning fritagas.

Då, i och för statsbehofven, ökad bevillning måste åläggas, är det af så mycken vigt att lättnader, der dessa äro berättigade, göras, som det ej kan undgå att väcka misstämning, att den ena nödgas erlægga en känbar bevillning för inkomst, hvarifrån en annan för inkomst af enahanda tjänstebefattning är befriad.

Genom den ändring i § 14 bevillningsförordningen, att styrelser för verk eller inrättning hade till åliggande att årligen till bevillningsberedningarna lemna uppgift å beloppet af den aflöning, som till hvarje af dess underlydande utgått för sådan sysselsättning, som kan hänföras till förrättning eller verksamhet å annat ställe än den beskattades vanliga eller anvisade boningsort, blefve den beskattades inkomst af sådan förrättning, för hvilken befrielse från bevillning borde vinnas, till siffran känd, och den föreslagna förändringen skulle således ej vålla vederbörande taxeringsförrättningar ökade svårigheter.

På grund af det anförda hemställes vördsamt,

att Riksdagen må besluta sådan ändring i §§ 10, 11 och 14 kongl. förordningen angående bevillning af fast egendom och af inkomst den 14 september 1883

och den 24 september 1886, att för inkomst af förrättning å annat ställe än den beskattades vanliga boningsort, hvartill må hänföras tågpersonal å jernväg, resor i postverkets tjänst m. fl. befattningar af likartad beskaffenhet, skall afdrag af den beskattades inkomst af sådan förrättning, så vidt den icke öfverstiger 2,500 kronor, ega rum med 20 procent.

Stockholm den 28 januari 1893.

J. Johnsson.
